

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"

Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 7 (119), 2013 р.

У СТОЛИЦІ МОЛИТВОЮ І ХРЕСНОЮ ХОДОЮ КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ ВІДЗНАЧИВ 1025-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ РУСИ

Цього року особливо урочисто Українська Православна Церква Київського Патріархату відзначила церковне і державне свято – 1025-ліття Хрещення Київської Русі-України. Кульмінацією святкування стала багатотисячна Хресна хода центральними вулицями столиці – від Володимирського собору до пам'ятника Хрестителю Русі святому Володимирі Великому, де було звершено молебень.

Богослужіння з нагоди подвійного свята – престольного свята кафедрального патріаршого Володимирського собору і 1025-ліття Хрещення Київської Русі – 27-28 липня 2013 р. очолив Святійший Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет у співслужінні понад 40-ка архієреїв та представників духовенства з усіх епархій Київського Патріархату. Розділив радість свята також Предстоятель Чорногорської Православної Церкви Блаженніший Архієпископ Цетинський і Митрополит Чорногорський Михаїл.

27 липня у Володимирському патріаршому кафедральному соборі столиці відбулося Всенічне бдіння, під час якого було прославлено канонізованого Помісним Собором Київського Патріархату благовірного князя Оскольда, першомученика Київського.

28 липня, в неділю, була звершена урочиста Божественна літургія, яка розпочалася о 9.30. Храм, що вміщає понад 5 тисяч чоловік, та подвір'я навколо нього були наповнені богомольцями, які все прибували і прибували з різних куточків України – від близьких до віддалених.

Перший канал Українського телебачення вів трансляцію патріаршого богослужіння. На запричасному стиху архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій виголосив прийняте напередодні Звернення Священного Синоду з нагоди свята 1025-ліття Хрещення Київської Русі-України.

Після завершення Божественної літургії (близько 12.00) від Володимирського собору в напрямку до пам'ятника князю Володимирі вирушив Хресний хід. Він зібрав більше учасників, ніж у попередні роки – понад 25 тисяч чоловік, з яких понад 2 тисячі становили священнослужителі. Люди йшли не тільки по вулиці, але й бічними тротуарами.

Величну ходу мали можливість спостерігати також члени делегації Помісних Православних Церков, які перебували біля готелю «Хаят» – місця його проживання у Києві.

Довжина Хресного ходу від голови до кінця колони склала понад кілометр (коли початок ходу був на Софійській площі, його завершення було на розі вул. Володимирської та бульвару Шевченка). Загальна тривалість шляху – близько 2,5 кілометрів.

Незважаючи на жарку погоду та поважний вік – невдовзі владіці виповниться 85 років – Предстоятель, Святійший Патріарх Філарет не тільки звершив понад двогодинну Божественну літургію, але й пройшов весь шлях ходу та очолив молебень біля пам'ятника князю Володимирі.

На сходах перед постаментом пам'ятника князю-хрестителю лунали мо-

литви до нього та всіх святих землі Української. Патріарх прочитав молитву до рівноапостольного князя, а потім тисячі присутніх проспівали величання.

Після завершення молебню Патріарх Філарет звернувся до всіх зі словом повчання. «Вчора тут Московський Патріархат звершував молебень для високоповажних державних осіб та гостей. А ми сьогодні звершили молебень для українського народу» – зазначив Патріарх під оплески присутніх. Він закликав віруючих долати ворожнечу та єднатися у Помісну Церкву, а також долати гріхи у собі, а не шукати їх у ближнього.

Богослужіння завершилося багатотисячним Патріарху, ієрархам, Україні, її владі та війську, і всім православним християнам. Після чого Предстоятель окропив віруючих святою водою, а потім дав відповіді на питання журналістів.

Святкове богослужіння завершилося після 14 години, тобто тривало загалом понад 4,5 години.

У якості подарунку в Михайлівському монастирі на паломників чекав чудовий спів хорового колективу «Орфей», а також можливість підкріпити свої тілесні сили їжею на благодійному обіді, який був організований за сприяння Патріаршого намісника, митрополита Переяслав-Хмельницького і Бориспільського Епіфанія.

Багатотисячне загальноцерковне торжество з нагоди 1025-ліття Хрещення Київської Русі ще раз засвідчило духовну силу Київського Патріархату, стало віткою та підтримкою численним священикам і мирянам з різних куточків України, які змогли побачити велич Церкви, до якої належать, та відчути причетність до важливої духовної справи творення єдиної Помісної Православної Української Церкви.

Зі святом 1025-ліття Хрещення Київської Русі-України!

Велична і чудова будівля храму.

РЕДАКЦІЯ БЮЛЕТЕНЯ «НАША ЦЕРКВА – КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ» НА ВІДКРИТТІ ХРАМУ У ЛУГАНСЬКУ

Давня дружба єднає наше видання з єпископом УПЦ КП Владикою Методієм. Ще у часи, коли цей достойний душпастир був секретарем Дніпропетровської Єпархії ми мали з ним багато до діла. Дружба не припинилася і після того, як Владика Методій залишив Січеслав. А тому не побувати на відкритті собору УПЦ КП в Луганську,

котрий постав завдяки поту й крові славного єпископа, ми не мали права.

20 липня відбулося освячення Троїцького собору і Божественна літургія, а також освячення приміщення єпархіального управління у Луганську. Свято-Троїцький собор – це перший храм української православної церкви Київського Патріархату у Луганську.

На зустрічі з Патріархом Філаретом.

Редактор бюлетеня «НЦ-КП» (праворуч) Фідель Сухоніс і народний депутат України Олег Ляшко.

Напередодні проросійські активісти оголошували про намір пікетувати патріарший візит і навіть не допустити освячення храму. Проте, правоохоронні органи заявили, що громадський порядок буде забезпечено і не буде допущено створення перешкод в проведенні як освячення, так і решти заходів, передбачених програмою візиту Предстоятеля Київського Патріархату. Також Ленінський районний суд м. Луганська заборонив проросійським активістам проведення заходів біля Троїцького собору.

19 липня розпочався архіпастирський візит Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета в Луганську єпархію. В першій половині дня Патріарх прибув до новозбудованого кафедрального Свято-Троїцького собору, де зустрівся з пресою.

Спочатку Святійший Владика розповів про значення Хрещення Київської Руси-України для нашого народу, наголосивши, що з Києва, а не з Москви християнська віра поширювалася по всій Русі.

Також Патріарх Філарет відповів на питання журналістів, зокрема

сказавши: «Я ніяк не реагуватиму на можливі провокації. Я робитиму свою справу: звершуватиму урочисте Богослужіння, освячуватиму храм, проведу Божественну літургію, виступлю з проповіддю. Що проходитиме за межами храму – мене не стосується, це їхнє питання. Можливо, біснуватися будуть – нехай біснуються на свою погибель. Якоїсь особливої реакції з мого боку не буде.

Мене радують ті зміни, які відбулися на Луганщині, українці прокинулися, а то вони спали. Саме зараз, прокинувшись від сну, люди побудували тут свою церкву. Луганська земля, Луганськ – це українська земля, тут живуть українці». «Плани наші такі, – поділився своїми міркуваннями Патріарх – зміцнити Донецьку єпархію, Луганську єпархію, Харківську єпархію, Дніпропетровську єпархію, Запорізьку єпархію – тобто східні єпархії».

Святійший Владика пояснив, за допомогою чого відбуватиметься це зміцнення: «Ми будуємо храми, будуємо єпархіальні управління, відкрили духовну семінарію, яка забезпечува-

тиме духовенством ці єпархії. Так ми хочемо відродити українське духовне життя на відвічних українських територіях. Тому, що і Луганщина, і Донецьчина – це українські землі. Це не російські землі! І це повинні знати всі. Я сам звідси родом – українець з села. І у нас всі в селі говорять українською мовою – не лише тепер, а завжди так було. А раз говорять українською мовою – значить ми є українці. Це українська земля, і ніхто нехай не зазіхає на нашу українську землю», – підкреслив Патріарх Філарет.

Під час урочистостей з нагоди відкриття храму в Луганську редактор бюлетеня «Наша Церква – Київський Патріархат» Фідель Сухоніс мав розмову предстоятелем УПЦ КП. В ході якої отримав благословення Святійшого Філарета на проведення наприкінці цього року науково-практичної конференції «Десять років бюлетеню «Наша Церква – Київський Патріархат» та його роль в становленні Національної Церкви». Від імені редакції він також презентував Патріарху сувенір ручної роботи – петриківську тарілку із його зображенням...

Перед початком літургії.

Ексклюзивний дарунок Святійшому Філарету від редакції бюлетеня «НЦ-КП» - петриківська тарілка із зображенням Патріарха.

ДОПОВІДЬ ПАТРИАРКА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ ФІЛАРЕТА НА ПОМІСНОМУ СОБОРІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ КИЇВСЬКОГО ПАТРИАРХАТУ, 3 НАГОДИ 1025-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Преосвященні архіпастирі, всечесні пастирі, дорогі браття і сестри, делегати Помісного Собору і наші шановні гості!

Ми зібралися на Помісний Собор з нагоди 1025-ліття Хрещення Руси-України, а також на виконання Статуту, який вимагає від нас через кожні п'ять років скликати Помісні собори для вирішення церковних проблем, а також для звіту Патріарха і Священного Синоду про свою діяльність за відповідний період. Цього року, як і 2008-го, святкування ювілею Хрещення Руси-України відбудеться як на державному, так і на церковному рівнях.

На державному рівні святкування буде проходити з участю всіх християнських Церков, а потім усі українські Православні Церкви і Греко-Католицька Церква будуть проводити свої богослужіння окремо, кожна Церква зі своєю паствою. Нас такий підхід влаштовує, бо він дає можливість уникнути конфронтації. Крім того, згідно з розпорядженням Президента України Віктора Януковича, святкування повинні відбуватися в кожній області у визначений на місцях час.

15 травня 2013 р. у приміщенні Київської православної богословської академії була проведена науково-практична конференція, в якій взяли участь архієреї, професори, викладачі духовних навчальних закладів, університетів, мистецтвознавці, музейники, діячі культури, представники влади, а також засобів масової інформації. Всі доповіді, виголошені на конференції, видані в науковому збірнику. В доповідях усебічно висвітлено значення Хрещення Руси-України.

Конференція проходила під гаслом «із Києва по всій Русі». Це означає, що подія відбулася в Києві, а не в іншій якійсь столиці, і що в результаті хрещення киян, проголошення християнства державною релігією християнство розповсюдилось по всій Русі і за її межами, в тому числі і в Новгороді; а Москва виникла пізніше – в 1147 р., а ще пізніше утворилось Велике Московське князівство.

Як відомо, факт хрещення киян у 988 р. і проголошення християнства державною релігією не означає, що в Русі, на землях нинішньої України, не було християн. Християнство на землях України з'явилося ще в I ст. і приніс його апостол Андрій Первозваний. Уже наприкінці I ст. християни були у Криму (на той час грецької колонії Римської імперії). Ми знаємо, що на I Вселенському соборі були готські єпископи, які мали свої єпархії на території нинішньої України. Тут знаходилася і Тмутараканська єпархія. На землях Русі проповідували віру Христову святі брати Кирило і Мефодій (IX ст.); вони знайшли тут Євангеліє, «написане руськими письменами». В Києві християнство з'явилося за часів київських князів Діра і Аскольда.

У 860 р. київський князь Аскольд, зібравши флот і військо, завдав потужного удару Константинополю і змусив визнати Русь як державу. Князь Аскольд побудував першу церкву в Києві на честь Миколи Чудотворця, ім'я якого він носив у хрещенні.

Тоді йшлося про навернення до християнства не окремих язичників, а щонайширшого загалу; як вважають історики, була навіть спроба утвердження християнства як державної релігії, але виникли труднощі, і цього не сталося.

Руські літописи свідчать, що 944 р. воїни-християни київського князя Ігоря підписували договір з Візантією в церкві Святого пророка Іллі, яка вже тоді існувала на Подолі в Києві, а воїни-язичники скріплювали договір на пагорбі Перуна. Найбільше за всіх попередників князів для розповсюдження християнства на Русі зробила велика княгиня Ольга, тому Церква назвала її рівноапостолюною.

Усі історичні події першого тисячоліття свідчать про те, що християнство на землях теперішньої України існувало ще до великого князя Володимира, але святій князь Володимир зробив християнство державною релігією, тому ми називаємо його не тільки рівноапостолюним, але і просвітителем.

Де треба святкувати Хрещення Русі: в Києві чи в Москві?

Здавалось б, для кожної людини, більш-менш обізнаної з історією, зрозуміло, що святкувати 1025-ліття Хрещення Русі треба в Києві, а не в Москві. Але Москва, як часто в минулому, так і тепер спотворює історію. Вона примушує Помісні Православні Церкви святкувати цю подію не в Києві, а в Москві. Хоч за царських часів (у 1888 р.) 900-ліття Хрещення Русі святкували не в Петербурзі і не в Москві, а в Києві.

В чому полягає неправда? В тому, що Хрещення відбулося в Києві, а не в Москві. А Московська патріархія переконує православний світ, що треба цю подію святкувати в Москві як центрі київського християнства, а не в Києві. Москва перетворює Київ на периферію. Хіба це не історична неправда?

Друга неправда полягає в тому, що Москва хоче привласнити собі київську культуру. Хіба автор «Слова про Закон і Благодать» митрополит Іларіон не киянин, а москвитин? Чи Нестор Літописець писав літопис у Москві, якої тоді ще й не було як поселення, не кажучи вже як столиці Московського князівства?

Ми ж не привласнюємо еллінську культуру, хоча Київська Русь багато чого запозичила від неї. Чому ж Москва нашу давню культуру привласнює собі? І в цьому полягає історична неправда.

Вони не відбирають у нас, українців, право на нашу давню християнську культуру, але заявляють, що це спільна культура. Це напівправда! А напівправда – це страшніша, ніж відкрита неправда. Бо і диявол не сказав Єві прямо: «Іжте плоди із забороного дерева», а запитав: «Чи правда, що Бог заборонив вам їсти зі всіх райських дерев?» Бачите, в чому хитрість диявола? У напівправді! Так і в нашому випадку: «ми не відбираємо від вас вашу українську давню культуру, безпосередньо те, що Хрещення було в Києві, – але це Хрещення було спільним: вашим і нашим». Хіба це правда?

Хіба у Дніпрі хрестили киян і москвитів, про яких тоді ще не було і згадки? Правда, що християнство з Києва поширилось по всій Русі, але це було пізніше. Ми святкуємо не розповсюдження християнства по всій Русі і за її межами, – а Москва, дійсно, була за її межами, – а конкретну подію, яка відбулася в 988 р.

Ми не проти святкувати Хрещення Русі разом із вами, бо всі ми брати – православні християни, але святкувати по правді. Бо як неправдомовце диявол спокусив перших людей, а результатом спокуси було вигнання з раю, – так і тут так звана «спіль-

на коліска» приводить до втрати нашої свободи, незалежності Української держави. Святкування Хрещення Русі в Москві як центрі, а потім у Києві і в Мінську – це поступове втілення ідеї «руського міра».

Яка частина Київської держави називалася Руссю?

Київську державу створили князь Святослав і його син – великий князь Володимир. Вона охоплювала велетенську територію протяжністю 2000 км. Її західні кордони проходили вздовж Дністра, Західного Бугу, Неману, Західної Двіни; на сході – сягали межиріччя Оки та Волги; на півночі – Чудського, Ладозького та Онезького озер і Фінської затоки; на півдні – Чорномор'я і Приазов'я. Київська держава була найбільшою державою тодішньої Європи.

На об'єднаних Володимиром територіях мешкали різні племена і народи. Її північну і північно-східну частини населяли племена угро-фінського походження: чудь, мурома, весь, мєря та інші, а на всьому іншому просторі – племена східних слов'ян. Усі вони дотримувалися своїх споконвічних звичаїв і традицій, вірили у своїх богів, різнилися мовою. Територіальна єдність такої держави підтримувалася лише зброєю.

Яка ж частина цієї великої держави називалася Руссю? Відповідь на це запитання можна знайти в літописах. У Новгородському літописі написано: «Літо 1149. Іде єпископ Нифонт із Новгорода в Русь»; «Літо 1165. Ходив ігумен Юрійський в Русь, в Київград». Із цього видно, що у другій половині XII ст. новгородці, де багато років князували київські князі, не вважали себе частиною Русі; суздальці, які, як відомо, стали основою майбутньої Московської держави, теж не називали свої землі Руссю. Суздальський літописець пише: «Літо 1180. Іде князь Святослав з половцями і чернігівцями із Русі на Суздаль раттю»; також і в Іпатівському літописному зводі читаємо: «Літо 1155. Юрій іде із Суздаль на Русь і приходить до Києва». Тому, коли Нестор Літописець пише: «Звідки пішла Руська земля», він має на увазі не територію нинішньої Росії, а України.

Російський історик В. Ключевський так говорить про Ростово-Суздальське князівство: «Це була країна, що розташовувалася поза старою корінною Руссю, і в XI ст. була більше чужинською, ніж руською країною. Населяли її мурома, мєря, весь» (Ключевський В. О. Курс русской истории. – Т.2. – М., 1956. – Стр. 362). Московську державу ще й у XVII ст. Руссю ніхто не називав. У той час ті землі, які пізніше будуть називатися «Государством Российским», а не Руссю, іменувалися Московським князівством, або просто Московією. Поняття «Московська Русь» з'явилося в XVI ст., за часів Івана Грозного. А на початку XVIII ст. Петро I назвав свою державу Російською імперією, а не Руссю.

Таким чином, літописи називають Руссю територію сучасної України. Назва «Україна» вперше згадується в літописах у XII ст., але вона твердо закріпилася за нею лише в XVII ст. Великий князь Володимир, звичайно, хрестив не Україну, бо його держава називалася Руссю. Отже, 988 р. відбулося хрещення саме Русі.

Те, що землі майбутньої Росії в поняття «Русь» не входили, засвідчили і літописи, і історики. Тому Московія за князя Володимира Великого не могла бути охрещеною, бо в ті часи її просто не існувало. Перша лі-

тописна згадка про Москву – не як місто, а лише як про населений пункт – з'являється під 1147 р., тобто більше ніж через півтора століття після Володимирівського хрещення. А охрестити те, чого немає у природі, неможливо. 1948 р. Москва урочисто відзначала своє 850-ліття і 500-ліття автокефалії Російської Церкви.

Про наслідки Хрещення Русі

Наслідки Хрещення Русі докладно обговорювалися на науково-практичній конференції 15 травня 2013 р., яка проходила у стінах КПБА. Частково про це сказано в моїй доповіді на Помісному Соборі УПЦ Київського Патріархату 11 липня 2008 р. Насамперед наслідки Хрещення виявилися в утворенні Київської митрополії: як Церква вона стала проповідувати християнську віру по всій Руській землі.

Розпочалося будівництво храмів. Спочатку за візантійським стилем, а потім до нього додавалися місцеві риси. Відкривалися нові єпархії, які підпорядковувалися Київському митрополиту. Виникла давньоруська писемність. З'явилося літописання. В Києві, зокрема, відкрилося училище, де діти навчалися грамоти. Почали переписувати і перекладати книги з грецької на слов'янську мову. При Софійському соборі в Києві була створена перша бібліотека в Русі.

Руське законодавство почало змінюватися ще за часів князя Володимирів. Та справжнім реформатором, під впливом християнства, був князь Ярослав Мудрий, який першим написав збірник законів, що називався «Правдою Ярослава». Цей збірник законів потім став основою «Руської правди».

Християнство вплинуло на розвиток господарського життя. Особливу роль при цьому відігравали монастирі. Вони освоювали лісові нетрі, болота, піднімали цілинні землі, розвивали промисли і торгівлю. Прикладом такого господарювання була Києво-Печерська лавра, яка володіла землями вздовж Дніпра. У XVI ст. церква і монастирям належала третина всієї державної землі. Заслуга монастирів полягала в тому, що вони християнізували інородців, які перебували на нижчому рівні розвитку культури порівняно з русичами.

Заслугою християнства є створення міцної сім'ї. Християнство ліквідувало на Русі багатоженство, яке процвітало в язичників. Моральні ідеали збагатились особливостями православ'я: святістю, аскетизмом,

смирненням, співчутливістю, братолюбством, терпінням, жертівністю та есхатологічною вірою в праведний суд Божий. Але поруч із цим Київська Русь бачила багато похмурих картин: багато неправди, князівські міжусобиці, злочини і всілякі аморальні явища. Тільки окремі світільники сяяли на руському небосхилі, але вони мали великий вплив на суспільство. В деяких європейських народів були інші ідеали: економічні, світове панування, гордість і недопущення самоосудження. У них замість вічної правди і внутрішнього голосу совісті панували холодне право, мораль у приватному житті і заперечення її у житті суспільному. Згодом на Русь почали проникати і такі ідеї.

Значення Хрещення Русі для входу її в сім'ю християнських держав

До прийняття християнства Русь як язичницьку державу, хоч і велику, не приймали у спілкування ні з Візантією, ні з європейськими християнськими державами. Тільки християнство відкрило двері для Русі у Візантію і в Європу. Через шлюб із принцесою Анною князь Володимир поріднився з візантійським імператором; а його правнук Святополк одружився з донькою візантійського імператора Олексія I Комнина – Варварою, яка привезла в Київ мощі святої великомучениці Варвари.

Через християнські шлюби своїх володарів Київська держава зблизилася з багатьма країнами Європи. Так, князь Ярослав Мудрий одружився зі шведською принцесою Інгігердою (Риною); сестра Ярослава Мудрого – Марія Доброгніва – була дружиною польського короля Казимира I Відновителя. Один із синів Ярослава був одружений із сестрою цього ж короля; другий – взяв шлюб із візантійською царівною, а інші два – з німецькими княгинями. За королів Європи були видані три дочки Ярослава Мудрого: Анастасія – за угорського короля Андроша; Єлизавета – за норвезького короля Гаральда; Анна – за французького короля Генріха I. Київська держава після прийняття християнства поріднилася через династичні шлюби з Візантією, Польщею, Швецією, Норвегією, Францією, Угорщиною і Німеччиною.

Ввійшовши в сім'ю європейських держав, Київська Русь стала наймогутнішою європейською державою. Тому тепер, коли постає питання: куди йти Україні сьогодні? – відповідь має бути однозначно: туди, де була Київська Русь, спадкоємицею якої є Україна (а не Росія). Але входження України в Європейський Союз не повинно бути

за будь-яку ціну. Бо в сучасній Європі є недоліки, які Україна не повинна запровадити в себе (я маю на увазі державні закони про так звані одностатеві шлюби).

Висновки

Київський Патріархат і надалі повинен зростати і зміцнюватися, шукати спільні інтереси з нашими братами – православними українцями, маючи на меті об'єднання в єдину Помісну Українську Православну Церкву. Українська держава і зокрема Президент України Віктор Янукович декларує рівне ставлення Держави до всіх християнських конфесій і релігій, хоча в деяких областях ми спостерігаємо негативне ставлення до Київського Патріархату. Ми повинні вимагати від влади однакового ставлення до українських Церков не тільки на словах, але й на ділі.

Але ми, православні християни, повинні покласти нашу надію на Бога, бо Він тримає у Своїх руках і народи, і кожну людину зокрема, і насамперед Церкву, яку Він придбав Кров'ю Сина Свого Господа нашого Ісуса Христа, Який є Главою Церкви. Господь сказав, возносячись тілом на небеса: «Я з вами... до кінця віку» (Мф. 28: 20).

Оцінюючи здобутки УПЦ Київського Патріархату і бачачи в них виявлення всебагатого Промислу Божого, ми у смиренній свідомості своєї гріховності та недостойності приносимо Богові подяку за всі Його благодіяння до Київського Патріархату і просимо Його явити Свою милість до нашої Церкви і нашої Української держави.

Святкуючи 1025-ліття Хрещення Київської Русі, пам'ятаючи все позитивне і негативне в історії нашої Церкви і нашого народу, ми ніколи не повинні забувати, що Господь наш Ісус Христос створив Церкву для очищення людей від гріхів, для оновлення нашої гріховної людської природи, для воскресіння і життя вічного. Наші земні труди і страждання настільки корисні, наскільки вони приводять нас до Царства Божого і вічного блаженного життя. Пам'ятаймо, що любов усе перемагає і єднає нас із Богом.

Зі смирненням у серці та упованням на милість Божу приступимо до здійснення накресленої програми Собору. З великої Своєї милості нехай Господь просвітить наш розум та наповнить наше серця миром і любов'ю, щоб ми звершили Його святу волю на Його славу.

Слава Ісусу Христу! Слава Україні!

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

ЗБЕРІГАЮЧИ ТРАДИЦІЇ

Не може не викликати повагу і захоплення вірність церковним національним традиціям наших людей на чужині. Тим більш, коли ця відданість зберігається в третій чи четвертій генерації та й ще у помішаних шлюбах. Зовсім маленькими опинилися за межами України добрі приятелі нашого видання родина Віктора та Валентини Бабанських. Але залишилися вірні релігійним традиціям батьків, котрі вже спочивають у землі Вашингтону. У побожному і шанобливому духові виховали своїх дітей і внуки. Це фото зроблено у цьогорічний Свят-Вечір, коли в гості до Віктора та

Валентини Бабанських завітали доня Лариса, зять Тим, та внуки Зоя і Олівер. Незважаючи на англосаксонське походження Тима, він з повагою ставиться до релігійних традицій родини своєї дружини, брав шлюб в Українській Православній Церкві й всіляко сприяє реалізації духовних запитів придбаних родичів. І як же прикро виглядає на тлі таких прикладів ставлення до свого деяких українців в Україні. Які не просто отруєні войовничим атеїзмом, а ще й стають заручниками чужих, ворожих національному духові церков і попів.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРИАРХАТУ В РОСІЇ

Видання Митрополита Богородського УПЦ КП Адріана

Прес-служба Богородської єпархії (Москва, Московська область та регіони РФ) пропонує читачам нашого веб-сайту статтю Митрополита Адріана про 1025-річчя Хрещення Київської Русі у вимірах історії та духовності

Київ. У Мистецькому арсеналі на виставці до 1025-річчя Хрещення «Велике і величне» зібралось духовенство і архієреї трьох Українських Православних Церков: УПЦ КП, УПЦ МП та УАПЦ, на чолі Святейшого Патріарха Філарета, Блаженнішого Митрополита Володимира та Блаженнішого Митрополита Мефодія.

Від редакції. З 26 по 28 липня у Києві пройшло урочисте святкування 1025-річчя Хрещення Русі. Одним із його учасників був Митрополит Богородський (УПЦ КП) Адріан, до якого ми звернулися із проханням поділитися своїми думками щодо значимості і значення цього ювілею для українського народу і всього світу.

Фото здійснене 26.07.2013-го року на виставці в залі «Арсенал». Зліва направо архієреї УПЦ КП: Митрополит Адріан, Святейший Патріарх Філарет, Митрополит Львівський Димитрій, Архієпископ Самбірській Яків, Митрополит Чернівецький Данило, Митрополит

Антоній (УПЦ МП), Блаженніший Митрополит Володимир (УПЦ МП), Митрополит Хмельницький Антоній (УПЦ МП).

За цей період, з 988-го по 2013-й рік ми зобов'язані проаналізувати всі часи і епохи життя та існування нашого православного українського народу.

По-перше, велика кількість українського люду було замучено печенігами, половцями, німецькими рицарями, татаро-монголами, кримськими татарами та турками, і на завершення для нашого народу

багато біди принесли польська шляхта та російські і радянська імперії.

Відеофільми про страждання українського народу від сталінських репресій та голодомору – геноциду у 1932-1933-й роки.

<http://www.youtube.com/watch?v=txafj6TnrZQ&list=PL98B71A728FFC0244>

<http://www.youtube.com/watch?v=qPGG5dFRjsg>

http://www.youtube.com/watch?v=yB5of90_Uc8

<http://www.youtube.com/watch?v=33kwWOT6vcw>

Більше 70-ти років відбувалися жакливі переслідування і страждання нашого народу за віру Христову в СРСР, яка повинна бути відкритою для всього вільного світу. Згадаємо також Голодомор – геноцид українського народу в 1932-1933-ому роках, про катастрофу на Чорнобильській АЕС у 1986-му році, від якої багато народів постраждало й захворіло невиліковними хворобами.

Про Чорнобиль було написано ще в I-му столітті нашої ери святим апостолом Іоанном Богословом в своєму знаменитому Апокаліпсисі (Відкровенню) в главі 8, ст. 10-11. Тільки це місце він назвав не Чорнобилем, а Полинем, бо ці два слова є синонімами в українській мові: «...Третій ангел затрубив, і впала з неба велика зірка, що палала подібно до світильника, і впала на третю частину рік і на джерела вод. Ім'я цієї зірки «полин»; і третя частина вод стала, як полин, і багато з людей померло від вод, тому що вони стали гіркі»(мається на увазі

а нинішнє ж небо й земля, заховані тим самим словом, зберігаються для вогню на день суду і погібелі безбожних людей».

Очевидно, нам всім повинно бути ясно, про який вогонь сповіщав святий апостол Петро! Звичайно ж, про атомну війну.

А що стосується води, від якої гинуло людство, то це й був Ноев потоп, це й сучасні природні катаклізми, які продовжують нищити землю і людство. Особливо це відбуваєть-

монастирі, Лаври разом з багатомільйонною кількістю чернецтва, духовенства та архієрейства, все рівно прийшов благодатний час, в якому Церква Христова знову отримала можливість відродити своє буття. Як писав святий апостол Матфей в Євангелії: «...врата пекла не здолають її» (Мф. 16, 18), тобто Церкву Христову.

Так чи не нагадують нам і чи не зобов'язують нас ці війни проти Бога в необхідності тримати себе в релігійному і духовному дусі, щоб не бути дітьми того ж самого диявола, який продовжує вести війну проти Творця Неба і Землі, який створив його ж самого до часів гріхопадіння Адама і Єви, але не для зла, а для добра. Та тільки свобода у виборі своїх дій дала можливість сатані – дияволу відійти від лю-

від сильної радіації, яка рознеслась по всіх сусідніх країнах).

І ця біда відбулась на території України за два роки до святкування 1000-ліття Хрещення Київської Русі.

Прийняття М.С. Горбачовим у 1988-му році членів Священного Синоду РПЦ МП на чолі з Патріархом Пименом. Праворуч від Патріарха – Митрополит Київський і Галицький і всієї України Філарет.

Адже ж і святий апостол Петро в своєму II-му Посланні, стихи 6-7 писав, що «...тодішній світ загинув, затоплений був водою,

ся у Японії, США та в інших цивілізованих безбожних країнах, де вода постійно руйнує міста і села, та розриває їх із землею.

Зараз ми святкуємо вже 1025-ліття з Дня Хрещення Київської Русі-України, що повинно бути повчанням для багатьох, так званих атеїстів і нехристів, які пробували нищити віру Христову не тільки по всіх республіках СРСР, але й в західних країнах Європи, на Кубі, в азійських країнах, як в Кореї, Китаї і В'єтнамі.

І все ж таки, скільки би більшовики-ленінці-сталінці не нищили храми, собори,

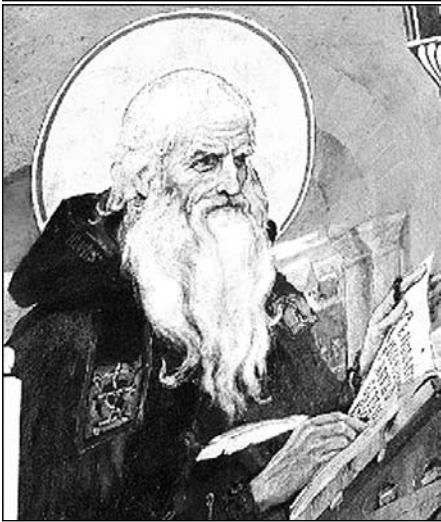
бові Божої і обрати зло, яке є тимчасовим явищем.

Тому й скинутий він був з Неба на Землю, де до цього часу «господарює» і продовжує «воювати» з Богом, перед кінцем своєї гібелі.

Ця боротьба з Господом велась і ве-

Архістратиг Божий Михаїл заковує диявола в кайдани.

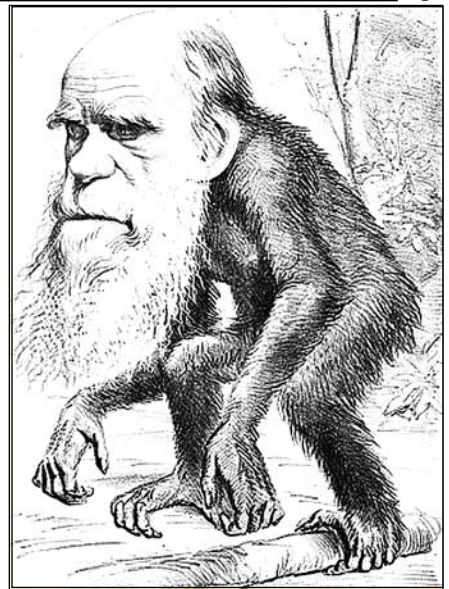
деться силою зла у всі часи. І незважаючи на те, що Господь наш Ісус Христос хоч й постраждав на землі під час Своєї пропо-

Хто знав в той час, що віра Христова буде мати такий тяжкий шлях, на якому вірні Церкви Божої постійно будуть як страждати, так й радіти за свої духовні успіхи в пізнанні Тайни Божої.

А скільки було на землі, так званих, лідерів атеїстичних міркувань. І всі вони зараз перед нашим зором стоять, як нещасні люди в своєму виборі зла, а не добра.

Це особливо стосується майже всіх імператорів Римської імперії.

Чарльз Дарвін

Христової в Єрусалимі від ісламського нашествия.

А ще пізніше ці релігійні війни відбувались й в середовищі православних Церков світу, коли підкорені православні народи бажали церковної свободи від Константинопольських першоієрархів. Це були болгари, серби, румуни, греки, албанці, а пізніше й росіяни.

Українська Православна Церква, тобто Руська, з 988-го року по 1686-й рік постійно перебувала під омофором Вселенської Патріархії, тобто Константинопольської.

Аз часом відбулась бійка і страждання у православному світі, коли першоієрархи древніх східних Церков зі своєю паствою опинились в турецько-османському полоні. Вони змушені були прибувати до України і Росії за милостиною.

віді, та Його велика справа залишилась на всі віки, коли кожна людина має можливість стати на шлях правди і істини Божої для отримання вічного Царства Небесного.

Ось чому був направлений до наших предків скіфів і сарматів святий апостол Андрій Первозваний, який проповідував святе благовістя євангельського вчення.

Про це, про перебування святого апостола Андрія у Києві, де зустрічався з усіма людьми в околицях річки Дніпра, у Великому Новгороді писав в XI-му столітті, згідно передання, преподобний Нестор Літописець.

Імператор римський Нерон (середина I-го ст. н.е), при якому розпочалось гоніння на християн.

Пізніше стали й імператори візантійські, які хоч і були християнами, але часто ставали на шлях зради Христовій вірі, як це було в часи іконоборства у V-VIII-му століттях. Пізніше, ці війни постійно відбувались між самими християнськими державами.

Особливо в цьому прославилась Римо-Католицька Церква в часи інквізиції (XI-XIV-те століття), хрестоносці якої з хрестами йшли на свідомий грабунки та вбивство східних християн Візантійської імперії, прикриваючись захистом Церкви

Історична зустріч Святейшого Патріарха Київського Філарета та Блаженнішого Митрополита Київського Володимира у дні святкування 1025-ліття Хрещення Київської Русі (26.07.2013 р).

Відеофільм про цю зустріч <http://www.cerkva.info/uk/news/patriarkh/3709-pruyvitannia-filaret-volodymyr.html>

Президент України Л.М. Кравчук та Святійший Патріарх Філарет.

заплутати в істинній історії Хрещення українського (руського) народу за часів Київської Русі.

сумі - 120 000 тисяч гривень в місяць? Тоді як наші чесні трудівники отримують мізерну пенсії, біля 1000-чі гривень. Значить дружина Щербицького одна отримує пенсію за всіх 120-ть пенсіонерів? І таких «бідняків» в Україні сотні тисяч, не говорячи про «наrodnih» депутатів, державних чиновників та суддів, які своїми рішеннями відправляли на Соловки та в Сибір наших найкращих українців.

Саме в ці часи Московській митрополії Російської Православної Церкви, яка не була визнана світовим православ'ям, вдалось добитися своєї самостійності і в отриманні патріаршого достоїнства (1589-й рік).

На жаль, одній тільки Україні та її українському народу не пощастило, як в часи середньовіччя, так і в наш час, щоб заслужено отримати свою незалежну Помісну Українську Православну Церкву. Адже від неї відійшло московське князівство, яке створило церковний розкол в Руській Православній Церкві Київської Митрополії Константинопольського Патріархату, бо воно бажало мати свого Московського митрополита, який повинен був очолити Московську митрополію Російської Православної Церкви. Це відбулось в середині XV-го століття у 1448-му році.

І ось зараз Московська Патріархія, яка в 1943-му році, завдяки Йосипу Сталіну «прихватила» назву нашої Церкви, Київської Митрополії, Руську, вирішила відзначити у Москві з 24-го липня, з дня свята великої княгині Київської Ольги, Хрещення Київської Русі, від якої Московська Русь була завжди підлеглою в церковному розумінні слова.

Відеофільм про урочисте богослужіння у Москві в храмі Христа Спасителя.

<http://www.patriarchia.ru/db/text/3119134.html>

Це все робиться для того, щоб сучасних людей, як в Україні, так і по всій Росії,

Ми говорили про імператорів Римської та Візантійської імперій, які проявили себе, як переслідувачі і знищувачі християн перших століть нашої ери.

Але необхідно сказати й про атеїстичні часи XVIII-го — XX-го століть, коли головні атеїсти слов'янських та західноєвропейських країн проводили атеїстичну пропаганду.

В цьому особливо прославився англійський фізіолог Ч. Дарвін, філософ і психолог Ф. Ніцше, К. Маркс і Ф. Енгельс, В. Ленін і Й. Сталін, а також особливо мракобіс М. Хрущов, який заявив у свій час, що в «його» комунізм «не ввійде жоден піп». Але він глибоко помилився, оскільки після розпаду СРСР в Україні, Росії і Білорусі було сформовано в загальній кількості більше 30-ти тисяч парафій, біля 20-ти Духовних академій та богословських Університетів, десятки Семінарій та Духовних училищ тощо.

А що було при В.В. Щербицькому, першому секретареві компартії України? Саме те, що було й при М. Хрущову. Тобто існував ярий і безжалісний атеїзм. Архієреї і духовенство в Україні не мало ніякої релігійної свободи, бо методика В. Щербицького була направлена на знищення Церкви Христової в нашій країні, бо завзято воював проти Бога. Тому стоїть питання: за які ж заслуги перед українською батьківщиною отримує велику пенсію його дружина після смерті свого «ненаглядного» в загальній

Отож, початок святкування 1025-ліття Хрещення Русі у Києві розпочалось 26-го липня 2013-го року з великою кількістю людей, які прибули на свято.

Звичайно, що весь український народ мріє про об'єднання трьох Українських Православних Церков — УПЦ КП, УПЦ МП та УАПЦ — в єдину Помісну Церкву:

На фото: Митрополит Одеський Агафангел (Саввін) та Архієпископ Олександр (Драбинко).

Архієреї і духовенство УПЦ КП (другий ліворуч — Митрополит Адріан).

Ми віримо й надіємось, що в середовищі Української Православної Церкви Московського Патріархату відбудуться великі зміни. Є такі настрої віруючих, духовенства і архієреїв, які відбувались в Україні протягом 1989-го – 1992-го років, коли не тільки бажав цього об'єднання український народ, але й народні депутати Верховної Ради України й сам її Президент – Л. М. Кравчук, який заявив в свій час, що незалежній Україні потрібна незалежна Українська Православна Церква.

Треба сказати, що в УПЦ Московського Патріархату зараз, як ніколи раніше, відбуваються протистояння між духовенством і архієреями.

Одні, яких є більше в Україні, відстоюють незалежність УПЦ від Московської Патріархії, а інші, як Митрополит Одеський Агафангел (Саввін, росіянин), Митрополит Донецький Іларіон (Шукало, українець зі Львова) та Митрополит Чорнобильський Павло (Лебідь, українець теж зі Львова), за залежність від Москви, як це було в часи двох імперій: російської та радянської.

Але рабство ніколи не було вічним, бо визволення з його «обіймів» приніс на землю Сам Христос Спаситель, у якого перші послідовники були раби і обездолені люди в часи рабовласницького устрою, які прибували до річки Йордану на проповідь святого пророка Іоана Хрестителя, щоб послухати його нове вчення, згідно якого «...у Бога всі рівні: і скіфи – слов'яни, і елліни – греки, і юдеї – євреї».

Тому, якщо раніше православні народи, які були залежні від Константинополя,

отримали свободу і незалежність завдяки своїй національній боротьбі, то тим більше український народ отримає цю можливість мати свою Помісну Українську Православну Церкву, оскільки саме вона є Матір'ю-Церквою для Російської Православної Церкви Московського Патріархату. Бо не

На фото: засновники міста Києва VI-го століття три брати і сестра: Кий, Щек, Хорив і сестра Либідь.

Київ православний народився від Москви, а навпаки, Москва від Києва, оскільки вона народилась, як місто, лише у XII-му столітті.

І так, 26-го липня, у Києві, в знаменитому Палаці «Україна» відбулась велика урочистість на честь 1025-ліття Хрещення Русі. Патріарх Кирило заявив, що він не буде

присутній у Києві там, де буде знаходитись Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Але Україна від цього не постраждає, а тільки виграє, бо це свято українського народу, тобто руського, а не російського, в державі якого, живуть сотні національностей, які не мають ніякого відношення до Русі і до руського народу (українського), який мав свої кордони за часів Київської Русі від Волги до Польщі та від Фінляндії до Чорного моря.

27-го липня відбулось Всенічне бдіння у Свято-Володимирському кафедральному патріаршому соборі.

28-го липня, в день свята святого рівноапостольного великого князя Київського Володимира, в тому ж соборі була звершена Божественна літургія на чолі зі Святейшим Патріархом Київським Філаретом, якому співслужили архієреї і духовенство УПЦ КП, після того відбувся Хрещенський хід від собору до Володимирської гірки на Молебень.

В цьому Хрещеному ході приймало участь більше 25-ти тисяч чоловік.

Відеофільм про Хрещенний хід 25-ти тисячної пастви УПЦ Київського Патріархату з Володимирського собору до Володимирської гірки, на якій поставлений у XIX-му столітті пам'ятник святому рівноапостольному великому князю Київському Володимиру.

http://www.youtube.com/watch?v=5vj2a bHrv_M&list=UUnt6PoFg8QkVgJmG5xTBqAA

Можливо тут були й ті віруючі, яких міліція вчора і сьогодні не пропускала на богослужіння, які очолював Патріарх Московський Кирило.

З цього приводу на багатьох українських веб-сайтах був розміщений знімок з гумористичним змістом, де «духовний» начальник вказує міліціонеру, щоб той не пускав на це богослужіння Христа Спасителя, який йшов в далечині з хрестом на ці «урочистості».

Тож нехай Господь Всемилоstitивний умудрить наші народи і наших Першосвятителів, святителів і пастирів у пізнанні правди Хрестової, яка була принесена Ним на землю в I-му столітті після Свого Різдва!

Цей матеріал розміщений в газеті «Експрес» від 30.07.2013-го року <http://xpress.sumy.ua/article/culture/5726>

Відеофільм: <http://www.portalcredo.ru/site/?act=news&id=102603>

Відеофільм: http://risu.org.ua/ua/index/all_news/state/national_religious_question/53167/

• **ВІСТІ З ДІАСПОРИ**

Вже не один рік редакція бюлетеня „Наша Церква – Київський Патріархат” є духовним і гуманітарним місточком поміж Україною та діаспорою США і Канади. А тому відправляючись на урочистості з нагоди відкриття храму УПЦ КП в Луганську, ми мали за честь передати учасникам високого зібрання привітання українців з-за океану. Нижче вміщуємо деякі з цих привітань.

Vicariate of the Ukrainian Orthodox Church Kyivan Patriarchate in the United States of America and Canada

300 East Army Trail Road Bloomington, IL 60108

His Holiness Patriarch of Kyiv and all Ukraine FILARET
Secretary of the Vicariate Rev. Victor Poliarny - Tel: (630) 217-5524
E-Mail: vrevpoliarny@aol.com

16 липня 2013 року

**Святійший Владико!
Слава Ісусу Христу!**

Вірні діти Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату в США й Канаді пересилають найщиріші привітання з нагоди освячення храму Київського Патріархату на Луганщині.

Поволі, але невпинно, наша Свята Церква, кожного року, з Божої ласки навіть в тяжких умовах процвітає по всіх теренах України.

Ми радіємо і віримо, що з маленького зерна, посіяного на добрім ґрунті повстане святиня українського народу і ніякі ворожі сили її не подолають.

Ми вдячні Господеві Богу нашому, що в ці часи випробування працівники в Господнім винограднику мають силу і тверду віру у остаточну перемогу добра над злом.

Просимо Ваших молитов і лишаємося з найглибшою пошаною до Вашої Святості.

Прот. Віктор ПОЛЯРНИЙ,
Секретар Вікаріату
Помісної Української Православної Церкви
Київського Патріархату
в США й Канаді.

Низький уклін Святійшому Філарету за його невтомну Апостольську працю на благо добра і миру. Нехай же Господь Бог посилає здоров'я та багатоліття! Нехай збуваються всі Прохання у Бога - від Його Служителя і Пастиря - Святійшого Філарета. Впевнені - вони за Україну і її долю, за нашу святу Українську Церкву і Божу віру. Від нашого щирого серця привітайте і Вашого славного приятеля Владика Методія та заспівайте разом величне МНОГОЛІТ-ТЯ...!

- З пошаною та нашими скромними молитвами за українську Україну - **Оксана та Юрій МАКОВЦІ з родиною, (Сіффорд, Вірджинія).**

Щиросердечно, палке вітання від українців в Америці! Місяць той самий, що у вас та й в нас, але Боже сонце вітає перше Луганщину . . . ще й до того, кожного дня, немов годинник. Маємо ж техніку. Слава Україні!

Віктор РУДЬ (Нью-Джерзі, США).

Липень 20, 2013 року

**ПРИОСВЯЩЕНІШИЙ ВЛАДИКА
МЕТОДІЙ КАФЕДРАЛЬНОГО ХРАМУ
ЛУГАНСЬК - УКРАЇНА**

З нагоди великого торжества освячення кафедрального храму Владика Методія у Луганську, родина Лесі і Петра Палюха, пересилають найщиріші гратуляції всім

Вам за невтомну працю і посвяту, для Божої слави та радості українського народу.

Знаємо, що Ваша праця не була легкою у ворожому довіллі до нашої церкви, яке хоч часом і українське та лютий же ворожого. Знаємо, бо і нашої парафії у місті Кліфтоні Штату Нью-Джерзі взяло п'ять довгих років судових процесів з владикою Антонієм, який намагався підпорядкувати нашу парафію чужому патріархату.

Ми з родиною та парафіяни нашої церкви, бажаємо Вам ще більших успіхів для добра нашої церкви та добра для українства в цілому.

Слава Україні!!!

**З любов'ю і дружнім привітом
Петро і Леся ПАЛЮХ
(Нью-Джерзі, США).**

РАДА
ОБОРОНИ І ДОПОМОГИ
УКРАЇНЦЯМ

Український Конгресовий Комітет Америки, Інц.
203 Second Ave. New York, NY. 10003 Tel. (212) 228-6840 Fax: (212) 254-4721

Липень 20, 2013 року

**Голова др. Іван Буртик
Звступ. Петро Палюх
Секретар Надя Татчин
Скарб. Володимир Васьків
Члени:
Квітка Семанишин
Зенон Галькович**

**ПРИОСВЯЩЕНІШИЙ ВЛАДИКА МЕТОДІЙ
МІСТО ЛУГАНСЬК - УКРАЇНА**

З нагоди освячення кафедрального храму Української Православної Церкви Київського Патріархату у Луганську, Управа Ради Оборони і Допомоги Українцям - Українського Конгресового Комітету Америки, пересилає щиро-сердечні гратуляції Владиці та всім парафіянам за незмірно велику працю і труд в побудові кафедрального храму.

Беручи під увагу несприятливе довілля та перешкоди злобливих шершенів, цей здобуток для Божої справи та українства в цілому, заслуговує на велике признание і хвалу. Ми всі українські патріотичні вірні свято віримо, що без різниці конфесійних переконань, в недовзі з Божим Благословінням, укріпиться одна українська церква з українським Патріархом, як в Україні. так і закордонних поселеннях.

Слава Україні!!!

Іс доктор Іван Буртик,
Голова РОДУ.

Вельмишановний Владико Методій!

Не в силі збагнути таку велич. Наш храм у Луганську!

Бачив Ваш подвижницький хист у Сумах, але витвір на самому кордоні, звідки видно імперію зла, це понад силу Сизифа. У Словянську, де я виростав, до 1941 року була лиш одна російськомовна школа - номер 13. Була медична школа, котру скінчила моя сестра і брат. Там все викладалось по нашому - нині всі школи на чужій мові і серед подібного середовища Ви воздвигнули Нашу Святиню! Слава Вам і Україні!

**Іларіон і Раїса ХЕЙЛИКИ
(Нью-Джерзі, США).**

• ПЕРОМ ПУБЛІЦИСТА

Олег ЧОРНОГУЗ (м. Київ)

ДУРНЮ ТИ, ПОЛЬЩО, ЗВАЛЯЛА!!!

Давайте почнемо з елементарного: ненависть не виникає з любові один до одного! Ненависть не виникає від симпатії один до одного! Ненависть не виникає від толерантності один до одного. Ненависть не виникає від терпимості один до одного. Від чого ж тоді виникає така ненависть у людини, що вона готова не тільки сусідню вбити, а разом з нею і її родину, включно з дитинчям і до того ж спалити ще й садибу, щоби і сліду від того сусіда не залишилося? Може мені хтось скаже, що це не так?

Може, мені хтось наведе приклад, коли таки може народитися така жорстока ненависть, таке нечужане немилосердя поміж людей милих і доброзичливих один до одного? Я таких прикладів не знаю. І ви не знаєте. В іншому випадку, то клініка.

А тепер для ясності спробуємо намалювати таку картину: почну з себе, свого народу. Уявімо на мить собі, що українці державний народ, маючи свою тисячолітню державу і раптом у першій половині ХХ сторіччя захопили польські землі (1918 рік), розпочали війну проти Речі Посполитої. А через 3 роки, уклавши Ризький договір з „братньою” Москвою, почали між собою активний розподіл польських етнічних земель. Незважаючи на рішення Ради Послів країн Антанти (1923) почали активну українізацію поляків, змушували їх із католицизму наверхтати у православ'я, руйнувати костьоли, перетворюючи їх у церкви. На всякі протести збоку окупованих поляків, українці увели каральні загони і подавали уроки з географії, де чи є місце, не за допомогою географічної вказівки на уроках історії у польських класах, а за допомогою шомполів від гвинтівки у протилежне від голови голе тіло при повному скупченню місцевого люду. Забирали українці на окупованих ними польських територіях, кращі польські землі і віддавали українським селянам. Арештовували поляків за передплату польських газет, організацію польських просвітницьких товариств, змушували їх називатися не поляками, а малоукраїнцями, а саму Польщу, Малоукраїною. Без суду і слідства українці арештовували поляків тільки за те, що вони носили свій національний одяг, а не

українську вишиванку. А в зв'язку з непокійністю поляків слухатися українців - загарбників, український уряд оголосив першу пацифікацію проти поляків на їхніх етнічних землях. Українською мовою це означало придушення всяких протестів, дрібних бунтів, повстань проти українізації за допомогою каральних акцій урядових структур України. На цьому українці не зупинилися: вони почали ще й руйнувати костьоли і ксьондзів змушували називатися священиками. Поляків не приймати в українські виші. Виділили квоту 5 відсотків на поляків, білорусів, євреїв і литовців. До того ж ще видали таємні циркуляри (1939), які йшли з Києва і Москви, щоб поляків взагалі витиснути з етнічних земель і переселити на чужі їм німецькі землі, тобто поближе до кордонів по сусідству з войовничими прусакими. Коли поляки опиралися, шовіністично налаштовані й до зубів озброєні, українці почали їх, як бидло (це такий невеличкий польський бичок), масово винищувати. Це була типова картина українського імперіалізму щодо відношення польського населення. Депортацію поляків з українських земель до прусаків влаштували у чотири етапи, щоб повністю очистити етнічну польську територію і духу польського там не залишилося навіть на могилах щасливо і передчасно померлих. Щоправда, півмільйона гірських поляків, українці чомусь пожаліли і перекинули в глибоку Другої Речі Посполитої, дарувавши їм життя. Після вбивства неспокойних і бунтівних поляків українського генерала еН, українці ще виселили 158 тисяч поляків на невідомі досі їм землі. Потім те ж саме зробили і з польськими політ'язнями, що сиділи в гітлерівському таборі „Явожно”, але чинили опір депортації.

Не витримавши такої нелюдської наруги над собою, не збираючись стати українцями чи хоча б православними, поляки йдуть у глибоке підпілля і викидають гасло "Хоч з чортом, аби не з українцем!". Але й на цьому не зупиняються молоді польські патріоти. Вони на своїх націоналістичних таємних зібраннях вирішують вдатися до терористичних актів проти українських високопосадовців, які так зневажливо відносяться (ставляться) до мирних і пригноблених поляків, вимагаючи з них або український раб, або повноцінний українець. Третього не дано. Польські патріоти присягаються вмерти, але не погодитися з рабством і не відмовитися від своєї землі, своєї ідентичності. Це їм вдається: вони за короткий термін знищують найбільш радикальних, шовіністично налаштованих українських міністрів та генералів, котрі підтримують дух трьох поспіль українських пацифікацій проти поляків і фізично знищують кількох найвищих посадовців з українського уряду.

Як вам така картинка збоку? Чи не садисти й вбивці - ці шовіністичні українці - загарбники, що так поведуться на етнічних землях нещасних, поневолених поляків?

А все було якраз навпаки. Було так, як

я описав вище, опираючись на документи. Не українці змушувалися так жорстоко над поляками, не маючи своєї держави, а польські шовіністи над українцями на їх рідних, споконвічних, етнічних землях. Не українці оголосили три пацифікації, а поляки. Не українці оголосили геноцид українському народу, а поляки під час пацифікацій 30-тих років минулого століття і в пізніший час операції „Вісла”. Бо не було тоді в українців ніякого Уряду, кабінету міністрів, не від них і ніяких таємних наказів і циркулярів. Не мав поневолений Польщею західноукраїнський люд свого уряду в екзилі (Лондоні, на чолі генерала Владислава Сікорського). Він просто жив і каторжно працював на себе і польського пана на своїй землі: принижений, осміяний, зневажений, якого називали не інакше, як бидлом. А потім прийшла Друга Світова війна. І знову принесла кров обом народам на цій території. Кращі зми з польського боку, як і з українського закликали подати один одному руку і боротися проти спільних нових загарбників, які репрезентували Третій Рейх і СРСР. Така історична правда. Шкода, що 148 осіб переважно малоосвічених й повністю безстидних і аморальних малоосвічених, а швидше за все платних і неоплатних московських агентів (на замовлення Кремля) з Верховної Ради України (148 іуд), які не знаючи історії, фактів, реальності того часу, не ознайомившись з історичними документами, де не все так просто, бездумно підписують лист ганьби проти українського народу, звертаючись до польського, а живучи і паразитуючи поміж українського.

Українці напередодні Другої Світової війни з одного боку (польського), переживши польські каральні експедиції по своїх містах і селах, а з другого (советського) громадянську війну, два голодомори, розстріляне Відродження, сподівалися стати союзником Рейху і поновити українську самостійну соборну державу. Це чи не єдиний був шанс, як у словаків, болгар, хорватів. Тим паче, що націонал-патріотичним колам українців таке було обіцяно і навіть створено два українські полки. Ступивши разом з гітлерівськими військами, українці вже 30 червня 1941 року оголошують у Львові про прийняття Акту про Незалежність і соборність України. Та й цього разу українців обдурено і цими (третіми за ХІХ сторіччя окупантами). Все кінчилося трагічно: 300 українських урядовців гітлерівці арештували. 15 із них гестапо розстріляло. Решта на чолі з Бандерою, Стецьком, Стахівим, Ленкавським, Гнатківською-Лебідь ув'язнено у концен-траційному таборі Захсенхаузен. Два рідні брати Степана Бандери вбиті в Освенцімі у жовтні 1943 року. Бандерівці Третій Рейх оголошують ворогом номер один. 25 листопада 1941 року з Берліна летить Директива оперативній команді Ц/5 поліції безпеки і СД за № 12/41 з грифом «секретно, державної ваги»: "Усіх активістів бандерівського руху негайно арештовувати і після

ретельного допиту без шуму ліквідовані під приводом покарання нібито за грабунки... Цей документ після озброєння з ним негайно знищити начальством команди». Починається відстріл українських поліцаїв – бандерівців, української інтелігенції (Бабин Яр, поетеса Олена Теліга та її чоловік - Михайло Теліга, молоді поети - Іван Ірлявський, Іван Кошик, професор Гупало, інженери Романів та Сиченко, проректор Київської політехніки Тодот Чередниченко, голову Київської облспоживспілки Бондаренка разом з дружиною та дітьми, провідний член ОУН Домазар-Діброва, історик Сергій Карамаш, професори Махиня, Лазарко, Євген Форостівський з дружиною, Рудь, Чверда, та інші. Всього понад 600 осіб). Гестапо розстріляло біля півтисячі членів "Буковинського Куреня".

У цей же час 5 тисяч українських поліцаїв Польського краю (фактично всі) йдуть у ліси, в УПА. Натомість гітлерівців запрошують на місце українських поліцаїв польських. Українська повстанська армія розпочинає нерівну боротьбу проти гітлерівців і більшовиків. Замість тилу, про який мріяв Вермахт, отримують неспокій. Це не влаштує, як гітлерівців, так і червоних партизанів. Зокрема, командири загону Дмитра Медведева. З Москви так само надходять директиви червоним партизанам: ні на які контакти з бандерівцями не йти, спровокувати їх на боротьбу з німцями. Бандерівців нищити разом з допомогою польських поліцаїв. Медведев виконує вказівку Кремля: разом з польськими поліцайми жорстоко карає на горло 18 оунівців – підпільників. Це не залишається не поміченим керівництвом ОУН і УПА. А тут ще додається „легендарний” Микола Кузнецов. Його основне завдання - вбивати керівників Рейхкомісаріату, але на місці вбивства залишати гаманці чи документи, які б вказували на причетність до вбивства бандерівців. Про ці подвиги „супергероя „Пуха” (псевдо Миколи Кузнецова) нам після війни розповідали з особливим пієтетом учителі радянських шкіл. Вчили з кого брати геройський приклад. По суті з провокатора. Очевидно, саме від Кузнецова і Павліка Мороза пішли й верховнозрадівські 148 іуд.

Подвиги „Пуха” - Кузнецова в Західній Україні коштували тисячам безневинним українців найдорожчого - життя. Так за вбивство Отто Багера, фашисти стратили 2000 заручників і повісили кілька сотень селян. За смерть Геля розстріляли усіх в'язнів рівненської тюрми і так далі. Чи пам'ятають ці радянські уроки колісниченки і з ним 148 іуд, які, не знаючи справи, зганьбили себе на весь світ, виступивши проти держави, народу, який нині утримує їх і ще й вигодує до класичного зрадка комуніста Голуба?! Завтра ці ж невігласи за підказкою Кремля (Берлін уже цим займатися не буде - його нині знову замінила Варшава) запросять московський десант на нашу з вами голову, окупують на поклик іуд, манкуртів, перевертнів, а світові доведитимуть, що Другу Світову війну також розв'язали українці. Бо нині ж судять не гітлерівців-військових злочинців з рядів СС, а вишукують українців з рядів не каральної, а військової частини „Дивізії Галичина” (до відома 148 іуд з Верховної Ради, Советська Росія у роки Другої Світової війни породила 5 таких російських дивізій. Поміж них – 3 каральні). Але чи хтось бачив на лаві підсудних московських диві-

зійників? Досі судять українців. І найчастіше безневинних. Яскравим прикладом є суд над Дем'янюком. Але то інша тема.

Сьогодні я хочу сказати про звичайний сільський реманент - граблі. Поляки знову наступили на них. Під час Волинської трагедії, вони наступили на гітлерівські і на советські. Гітлер мріяв про тил на окупованій території України, а Сталін про знищення взагалі українців, як народу (згодом Берія і Жукова підпишуть про це цілком таємну директиву – усіх українців, без винятку, на Сибір - ОЧ).

Гітлерівці, як і сталіністи, зрозуміли: в українців одна мета - Незалежна Україна. У поляків інша - утримати українські території за будь-яку ціну після розподілу (лінія Керзона), але не воювати з українцями. Це так було спочатку. Та Москва, як завжди, на відміну від України - не спала. Куранти там постійно б'ють на сполох. У 1942-43 потрібно було спровокувати два народи: польський і український. Агентура коричневих і червоних досягла свого: сірника провокаторами було кинуту у копію сучасного сина. Польське село спалахнуло. Від чийх рук не встановлено й досі: чи від гітлерівських, чи від сталінських спецагентів. Приписали цей підпал українцям. Мовляв, палії були у формі УПА, Оце доказ. Я завтра можу одягтися в мадам Помпадур. Поляки кльнули на спалах вогню рідних домівок, як шука на блешню. Наступного дня спалахнуло й українське село. Повстання почалося: українці тимчасово забули гітлерівців (Вермахт і червоні партизани потирали від задоволення руки): українські повстанці пішли захищати своїх братів-селян, більшість з яких були також селяни. Польські поліцаї пішли разом з гітлерівцями добувати українців. Так приблизно почалася Волинська трагедія.

Через роки, десятки років, хоч трішки розібравшись, хто винен, а хто не винен, обидві сторони, дійшли порозуміння, гуманної тверезості - винні, як ті, так й інші, які кльнули на провокацію окупантів, загарбників, провокаторів. Коричневого чи червоного забарвлення. Українці і поляки через роки дійшли до славного толерантного висновку: простимо й будемо прощені. Польща стала „адвокатом” України. Хоча краще сказати – просто гарним сусідом України. Бо нас не треба сьогодні захищати. Не ми вчинили той злочин на окупованій нашій території. Спровокували наших два народи до того злочину спецагенти від окупантів обох мастей. Від яких найперше? Досі не встановлено. Одні кажуть: це вчинили абверівці після вказівки канцелярії Третього Рейху - бандерівці оголосити ворогом номер один, інші доводять, що судоплатови й Кузнецови-медведеви, тобто енкеведисти.

Минули роки. Україна полюбила Польщу. Ми разом провели показовий футбол „Євро 2012”. Ані на їхніх, ані на наших футбольних полях, ані поза футбольними полями не було ні сварки, ні бійки. Навіть між футбольними фанами. Ми йшли пліч-о-пліч. Ми, українці, мріяли (і ми мріємо) пліч-о-пліч увійти і в Європу. Москва у цих випадках римує: підете не в Європу, а ж...

Ми кажемо „Геть від Москви”, як казали у 30-их роках минулого століття, якщо збираємося жити і зберегти народ і самостійну державу. Тому більшість за євроінтеграцію. Ми так само, як і поляки, хочемо їздити в Європу без віз. Знайомитися з цивілізованим,

а не досі диким азіатським світом. Поляки казали, що ми вас підтримаємо. І підтримували. Український президент і польський президент їдуть у Тбілісі - вони проти агресії і загарбання Грузії московським окупантом. Взагалі проти того, щоб будь-які питання розв'язувати зброєю, війною.

Москва тієї поїздки Віктора Ющенка і президента Польщі Леха Качинського не забула. Як не забулася проукраїнськість Ющенка і його мрія про Європейський Союз і НАТО. Ющенко отруюють. Президент Польщі Лех Качинський накладає головою разом з дружиною, разом з польською елітою, у тій же Катині, під Смоленськом, де у 1941 році 15 тисяч польських офіцерів, що шукали захисту у Кремля, були розстріляні і подані чорною московською інформацією, що то справа рук німців. Дивно, що не українців. Україна, як і Польща, тоді в траурі. Ми полюбили нову Польщу, нова Польща полюбила оновлену Україну. Полюбили Польщу за любов до України. І так нам хотілося, що все це було навіки. Щоб ми і в подальшому залишалися вічними сусідами, вічними друзями, а не вічними ворогами, перекресливши чорні сторінки в нашій складній історії.

І що ж трапилося? Що ж трапилося кілька десятків років потому? А кілька десятків років потому Україною почався політичний вояж: московський спецагент, манкурт і провокатор Колісниченко з Умані разом із польським ксьондзом Тадеушем Ісаковичем-Залеським (ще один агент, а не ксьондз - ОЧ) розпочали, як листівки, плакати, розвішувати чорні, як їхні душі, фотографії в українському домі. В Українському домі про Волинську не трагедію, а вже ... різню. На тих фотографіях могли бути як українські діти, так і польські діти. Але гра йшла в одні ворота. Провокатори стверджували: то жертви українських людоджерів. Так вони вчинили на Волині з польськими жінками, стариками і дітьми. Але там могли бути й інші підписи. Українці могли стверджувати: так само, що то польські єзуїти, кати середньовіччя – інквізитори - вчинили з українськими жінками, стариками і дітьми. І кожен так само повірив би, як з тієї, так і з іншої сторони. Але з українського боку в роки Незалежності вже не було ані провокацій, ані ненависті до поляків. В українських душах вже не жила ненависть до поляків. Цю ненависть раптом висіяли вороги наші. Висіяли, щоб знову розсварити два слов'янські, два європейські, два великі народи. І цього року, 2013, вони свого добилися. Поляки знову кльнули. Кльнули уже не на абверівську, чи енкеведистську приманку. Кльнули на „Газпромівську”. Московські комівояжери з архівними (звісно, тенденційно підібраними) документами і їхніми копіями з'явилися і у Варшаві. Повитягували 70-літню давності документи і фотографії. Пан Артзів, глава Держархіву Російської Федерації, „демонстрував” факти, читав полякам наглядні антиукраїнські лекції у польській столиці. Просвіщав „темних” поляків. Представник, так званого, „братнього народу” (Москва ж постійно оспівдується в любові до України й українців, називаючи його поблажливо „молодшим братом”) висівав у душах, як і Колісниченко і 148 іуд, у варшавських лекційних залах ненависть і лють до українського народу, до всього українського, до Незалежної України. Це все збурює

Мал. Валентин ЯЦУН

поляків. Гонорова кров ударила декому знову в скроні. Псякрев!!! Чимала частина поляків - шовіністів очманіла. Затуманена ненавистю, знову схопилася за ножа, за сірника - московський газ уже у Варшаві. Варто тільки клацнути запальничкою - і все спалахне знову. І Москва знову від задоволення потиратиме руки. Вона вже потирає. Справу на пів зроблено. Не згірш Кузнєцова-Судоплатова-Медведева (командир партизанського загону „Победітелі” - ОЧ). Україна в Європу не увійде. Залишиться й надалі в обіймах Москви. Кремлівські обценьки її нізащо не відпустять зі своїх „братніх” обіймів. Не випустять за допомогою „русского міра” - цієї найпотужнішої сили в будь-якій державі, під прапором якої завойовуються чужі території, котрі щедро освячуються, на жаль, не своєю кров'ю. Не випустить Кремль зі своїх рук і за допомогою „Другого фронту” відкритого в Україні - русифікації під міфологічними, фальшивими гаслами - ми „єдиний народ”. Теж саме чули й українці в роки пацифікації Другої Речі Посполитої: українець - це малополяк, Україна - це Малопольща, ми і вони - єдиний народ.

І Третього московського фронту - це постійні економічні війни Росії з Україною: від труб до сиру, від карамельок до нічних горшків.

Номер у московських шовіністів, як бачимо, і цього разу пройшов - поляки клюнули. Щоправда, не всі. Але ж польські шовіністи і частина молоді таки проковтнули кремлівську наживку. Тепер Польща, завдячуючи Москві, привселюдно принижує себе, просить у світової громадськості поспівчувати їм. Мовляв, поневолені народи, на своїй території, яку ми окупували ще за часів Пилсудського у 1943 році підняли проти нас повстання. Почали вбивати і палити. Людей і села. Захистіть нас окупантів від поневоленних. Поверніть історичну справедливість. Захистіть скривджених. Мовляв, гляньте, які українці не вдячні: ми окупували їхню землю, віддали їй своїм польським селянам, забравши в українських, оголосили українцям пацифікацію. Заборонили розмовляти українською, носити вишиванки, арештовували за передплату українських газет, вбивали за те, що ходили до церкви, а не коштуло, а вони виявилися такими не вдячними: почали вбивати наших міністрів - українофобів, викидати нечувані доти гасла “Хоч з

чортом, аби не з ляхом”, організували повстання на своїй землі проти загарбників. Чи є в тих українців совість? Ми їх хотіли ополячити, окуталити, з Малопольщі зробити Великопольщу, Другу Річ Посполиту, з малополяка - великополяка, або просто поляка, або хоч з православного - католика. А вони не вдячні, взялися за вила. Взятися за пістолети, за гранати...

Ось так, приблизно, читається підтекст рішення прийнятого польським сенатом. Шкода. Дуже шкода. Що знову нема у деяких поляків, як і тоді не було, голови на плечах. Шкода, що тоді ніхто з поляків не врахував, скільки ж було залито в роки Польської пацифікації українцям сала за шкіру. Врахували тільки вороги Польщі і вороги України. Гітлерівці і сталіністи. Ті і ті, як гестапо, так і НКВД, діяли спільно. Ті і ті провокували на різню, аби мати спокій. Хай між собою воюють, згадують минулу „польсько-українську дружбу”. Топлять дітей у колодязях і закидають ті колодязі мертвими матерями. Хай згорають в церквах разом з розп'яттям Ісуса Христа. Хай палахкотять за костюлах з тим самим розп'яттям. Ось до чого призвела намічена ненависть, як одних, так й інших.

Історики і вчені, здається, десять років тому, розібралися в тій складній політичній ситуації. Звинуватили, як ту, так й іншу сторону, як польську (за колонізацію, припинення українського населення), так і за українську відплату за те приниження, за пацифікацію. Сторінку здається перегорнули, написавши на ній: простимо і будемо прощені.

Для чого ж нині відкривати цю рану? Для чого нині знову сипати сіль на рани? Невже поляки забули, як їх взагалі безвинних офіцерів вистріляли у Катині? Вони ж росіянам, як українцям, не влаштовували пацифікації, не називали їх меншовартісними москалями, не полонізували москалів. За що ж? Не українці їхніх офіцерів порозстрілювали. Просто заради політичної забавки. Просто за принцип - нема людей - нема проблеми. Для чого з тими 15 тисяч польських ротів возитися Москві: годувати, поїти, одягати, давати дах над головою, коли це можна все накрити кількома шарами землі за допомогою всього однієї кулі і однієї лопати над могилою кожного польського офіцера?! Варто б полякам пам'ятати, що масове винищення націй і народностей Імперською Росією та Радянським союзом, що намагався створити з усіх республіканських і автономних республік та національних єдину «радянську людину», «радянський народ» не знято Кремлем з порядку денного і нині. Цьому свідчення безперервна експансія на всіх сусідів РФ, що її оточують. Особливо жорстокий і безсоромний наступ ведеться проти України під гаслом „ми єдиний народ”, „братній народ”, у нас спільна історія.

Для досягнення цієї мети так рясно на території України розсіпани, російські товариства”, в їхньому руслі безкарно ді-

ють їхні служки типу Колісниченка і 148 іуд з верховної ради. Яничари, манкурти - це аморально-фізіологічний фундамент кожної імперії. Для досягнення злиття народів в одну московську тюрму, черговий концтабір і нинішні спадкоємці СРСР, очільники Кремля докладають усіх зусиль, щоб знищити всі нації й культури. Для цього Москва відкрила в Україні кілька ідеологічних фронтів. Поміж них найпрозоріший і найпідступніший - це „Русській мір”, який через душу довірливих прихожан Кремль хоче злити слов'янські народи в один казан, знищивши національну церкву, культуру, мову, ідентичність і духовність не лише українського народу, а й інших народів, що проживають у Східній Європі. Це поляки мали б пам'ятати, як і те, що Україна, як і в часи татаро-монгольської навали стала залізною стіною перед згаданою Європою і весь важкий тягар Золотої орди взяла на себе, законсервувавши себе на кілька сотень літ, все ж відродилася з попелу. Нині нащадки Чингізхана й досі керуються його формулою: „там, де межі російської мови, там московська земля” (вислів експедиції Володимира Путіна). Ось чому другий фронт відкритий в Україні служками Москви - русифікація України. Поки що це називається „регіональні мови”. У народі „Велика Кака” на честь іуд з українського середовища - Ківалова-Колісниченка. Того останнього, який через 70 років підняв з історичних руїн Волинську трагедію, назвавши її на догоду свого сюзерена - різною.

Сьогодні хотілося б, дуже хотілося б, аби поляки відкинули свої емоції на задвірки. Щоб це була гра не в одні ворота. Щоб у них поляків, та й у нас, не грали емоції, а панувала тверезість і розум. Те і те йшли попереду зла: любов попереду ненависті, потиск рук - попереду пістоleta, і тоді все буде добре. Все буде добже!. У нашому, у спільному Домі. У Європейському.

Прикро, що в цьому році польський гонор взяв гору над розумом. Прикро, що й цього разу Польща повірила Кремлю, який споконвічно втручається в життя своїх сусідів. Особливо тих, котрі аж ніяк не мріють знову потрапити в Московське ярмо і збільшити в його лоні площу під назвою „Тюрма народів”. Прикро і боляче, що поляки так і не зрозуміли, що таке уроки Москви і її „об'єктивні” історичні лекції. Прикро, що вони так швидко і так необдуманно розтоптали двічі потоптану Москвою польську Катинь (1941 і 2012 років). Прикро, що вони так швидко забули, де тепер навично похований крашай цвіт польської нації XX і XXI сторіччя.

Може, саме тому, що менше того цвіту сьогодні залишилося у Варшаві. Може, саме тому. Решта гарячих польських голів, як і під час Волинської трагедії 70 років тому, знову підняли гонорову амбітну і затуманену ненавистю голову й очі, забувши про власні наслідки й власне добросусідство, котре так мило складалося між нами, та комусь ту милість потрібно було будь-що зруйнувати.

Дурака ти зваяля, Польщо. Дурака. І цього разу! Сьогодні Колісниченко і з ним 148 манкуртів-іуд за директивами Кремля намагаються завалити Україну, завтра Колісниченки і ті ж 148 іуд з верхозрадівського парламенту разом з Москвою візьмуться і за тебе, Польщо. Історію треба не тільки видавати, а й читати і з неї робити висновки.

ВЕРШИНА ХАМСТВА

Кажуть, що вершиною хамства є, коли хтось вам перед дверима помешкання, чи хати випорожниться і подзвонить, чи постукає у двері і попросить туалетного паперу. Але вершину такого хамства перевершили 148 депутатів ВР України, які звернулися до Польського Сейму, щоб той визнав братовбивчу війну між поляками та українцями на Волині, яка в той час входила до Польщі, геноцидом поляків, скоєний українцями. Це, певно, ті самі „депутати” (я дуже сумніваюся у легітимності таких депутатів), які не визнають Голодомору понад 10 мільйонів українців, які готові хоч зараз віддати Україну у московське кріпацтво, яких Україна цікавить лише настільки, наскільки можуть наповнити свої кишені та закордонні рахунки.

Дуже влучно їх „оцінив” перший президент незалежної України Леонід Кравчук, який першим з-поміж політиків правильно визначив характер отих 148 суб’єктів владної коаліції. Після того, коли він зазначив, що це нечуваний крок у міжнародних стосунках, щоб депутат від одної країни просив визнати іншу країну злочинцями власних членів нації, він зазначив:

«А тому маю всі підстави оцінити дії 148 «послушників», як антигромадянський антинаціональний крок, що можна приврянити до національної зради. Хочу нагадати, що більшість із 148 підписантів проігнорували одну з найбільших трагедій в історії України – Голодомор, як злочин геноциду проти мільйонів громадян України» (Л.Кравчук, Чому і коли політики стають зрадниками національних інтересів, УП, 18.7.13).

З Кравчуком можна бути невдоволеним, щодо його політичних кроків у минулому, але щодо його ставлення і оцінки отих 148 зрадників українського народу, то з ним можна 100-відсотково погодитись.

І де тут дії таких „небезпечних” націоналістів, де слово діаспори, яка щомісяця мільяр-

дами підтримує українську економіку?! Чому опозиція не зуміла досі оприлюднити імена і фото тих зрадників України, які за українські ж гроші займаються антиукраїнською пропагандою!? Гадаю, що спонсорів би знайшлося досить, щоб мільйонно розтиражувати і оприлюднити зрадників країни, якій вони принесли присягу і її порушили!

Ми є свідками, як американський уряд переслідує свого громадянина Сноудена за те, що він хоче, щоб уряд дотримувався Американської Конституції. Цей молодий чоловік знав, що ризикує своєю свободою, коли набрався мужності і заявив цілому світові, що американські державні чиновники займаються підслуховуванням не тільки американських громадян. І саме право на приватність, на телефонну таємницю було порушено у США.

А при чому тут 148 депутатів, може, запитаєте? Справа в тому, що 148 вихованців на „Короткому курсі історії ВКПб” виявилися не тільки арогантними щодо своєї поведінки як депутати суверенної держави, але й анафобетами щодо історії країни, з якої тягнуть величезні платні та дієти, в той час, коли ті, кого вони „представляють” ледве животіють або складають копійку до копійки!

Є.Білоножко конкретно вказує на поведінку владної коаліції:

„Та якби того було мало, українські можновладці вирішили довести польську сторону до істерики та серцевого нападу: вони пишуть листа у Сенат із проханням визнати українську сторону як таку, що вчинила геноцид. Особи ж, які підписали цього лис-

депутатом, а взагалі громадянином країни, націю якої він не знає, а своїм зверхнахобством ображає.

Стороннього спостерігача дивує, що в країні, де націоналісти мають понад 10% прихильників, можуть спокійно сидіти дивні креатури у вигідних кріслах за гроші народу, який вони частково не знають, з історією якого не ознайомлені, а виконують „домашні завдання” інших країн! У цивілізованих країнах їх би, у кращому випадку, попросили покинути країну і піти туди, на кого працюють. В іншому разі вони б змушені були ховатися від справедливих рук!

Дивує і мовчання діаспори, яка вже давно дуже ґрунтовно займалася проблематичними питаннями польсько-українських взаємин. Тут вже зразу після Другої світової війни були оприлюднені численні матеріали про польські концентраційні табори для українців (про які банда 148 зрадників у ВР України і зеленого поняття не має), про виселення лемків та бойків із їхніх споконвічних земель на території, які були приєднані до Польщі після 2-ої світової, про спалені українські села. І тут слід історикам зайнятися питанням: Хто ж провадив етнічні чистки”?

Саме українці діаспори звертали увагу наукових кіл на те, що українці ніколи не боролись за свою незалежність на чужих територіях, а завжди відстоювали право на існування на своїх прадідівських землях!

Л.Кравчук закликає владну партію відмежуватися від вчинку 148 зрадників українського народу, а ми всі повинні докласти зусиль, щоб такі люди не сиділи у парламенті, який використовують лише для себе у чужих цілях!

А коли вже дотримуватись справедливості, то отих 148 одностумців слід назвати персонами нон грата, бо їхнє місце не у ВР незалежної України, а скоріше за ґратами в ній, або за її межами.

• МОВОЮ ФАКТІВ

«...У Росії проживають росіяни. Будь-які меншини, з будь-якої точки світу, якщо він хоче жити в Росії, працювати і є в Росії, повинні говорити російською, і повинні поважати закони Росії. Якщо вони воліють Шаріату Закон, то ми радимо їм піти в ті місця, де цей державний закон.

Росії не потрібно меншин. Меншини повинні Росії, і ми не будемо надавати

їм особливих привілеїв чи спробувати змінити наші закони у відповідності зі своїми бажаннями, незалежно від того, як голосно вони кричать «дискримінації».

Ми краще дізнаємося з самогубств Америки, Англії, Голландії та Франції, якщо ми хочемо вижити як нація. Російські звичаї і традиції, не сумісні з відсутністю культури або примитивні способи більшості меншин.

При цьому почесному законодавчий орган думає про створення нових законів, він повинен мати на увазі національні інтереси першої, зазначивши, що меншини не росіяни».

З виступу президента Росії В. Путіна в Державній думі.

Від редакції: В цьому випадку варто повчитися у російських політиків українській владі. Хоч наврод чи на таку науку здатні нинішні холуї Кремля.

• ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ОТЕЦЬ СЕРГІЙ КІНДЗЕРЯВИЙ-ПАСТУХІВ

13 березня 2013 року перестало битися серце щирого патріота України, священика, богослова, філософа, художника, музикознавця, перекладача. Заклик "Бог і Україна понад усе!" був для нього не просто лозунгом, а дороговказом.

Отець Сергій Кіндзерявий-Пастухів народився 1924 року на Закарпатті в сім'ї Катерини (Буняк) та православного священика Якова Кіндзерявого-Пастухів, українського патріота з Донських козаків, який брав участь у Визвольних Змаганнях УНР. В 1930-их роках о. Яків був настоятелем Золочівської церкви. Коли в 1939 році родина опинилася під советами, він мусів тікати від совєцьких переслідувань української Церкви, змушений був часто міняти парафії, а сім'я - місце осідку. Так дитинство Сергія минуло на Холмщині, Волині та Поліссі, де він намалював свої перші ікони для місцевої церкви. З 1940-го року він почав вивчати бандуру в Холмській українській гімназії у відомого українського кобзаря Костянтина Місевича та брав участь у концертах. Співав у гімназійному хорі та в архірейському хорі церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Холмі. Талановитий юнак продовжував малювати та студіювати медицину. Мріяв стати професійним бандуристом, але підчас німецької окупації Сергій, разом з батьком був ув'язнений німцями у Вінниці в 1943 році, де після побиття і важкої хвороби частково втратив голос, що змусило його обмежити своє зацікавлення до музики бандурою. Його брат Юрій належав до українського підпілля, де і загинув Геройською смертю патріота-повстанця.

З 1944 року родина Кіндзерявих-Пастухів перебувала в Німеччині, де по закінченні війни Сергій навчається в українській греко-католицькій Семінарії, а потім закінчує богословський і філософський факультет Ерлянгенського університету. В таборі переміщених осіб в Інгольштаді, Німеччина, де його батько створив православну парафію, Сергій, разом з батьком малює ікони для іконостасу в Українській Православній Церкві Покрови Діви Марії, співає в церковному хорі. Це єдина українська церква, яка збереглася в Ні-

меччині з повоєнного часу і залишилася майже в тому ж початковому вигляді, як пам'ятник українському духові, як символ української віри і миру. Сама будова, в якій знаходиться ця церква відноситься до історичної пам'ятки міста Інгольштадт, як колишній німецький військовий фортифікаційний об'єкт. Іконостас, спільна ідея і конструкція батька о. Якова і сина Сергія (який тоді мав 21 рік) має Царські ворота у вигляді українського герба - тризуба і була ними втілена в життя. Сергій диригував церковним хором у цьому храмі і тут же познайомився з Юлією Литвиненко, яка в майбутньому стала його вірною дружиною до кінця життя. Вона народилася і виросла в Харкові, де закінчила музичну Консерваторію.

В таборі співала в церковному хорі і акомпанювала в балетній школі Валентини Переяславець. Вони одружилися в 1952 році в Америці, а в 1965 році Сергій Кіндзерявий-Пастухів був висвячений на священника УАПЦ в екзилі.

У їх великій родині - три дочки, четверо онуків і дві правнучки. В Америці пм. Юлія докінчила вищі студії і працювала інженером при Нью-Йоркському Відділі Транспорту і фінансово утримувала родину, чим уможливила о. Сергієві розвивати свої таланти, а доням здобути вищу освіту. Донька Ольга стала художницею і в 2010 році видала книгу про своїх батьків англійською мовою "The Art of Rev. Serhij Kindzeriavij Pastukhiv", в якій надрукувала цінні фото із родинного архіву батьків та більш ніж 100 репродукцій його картин, серед яких портрети, образи релігійного змісту, пейзажі. Цим увіковічила пам'ять батька, як художника з покликання. Донька Ірина дістала освіту в бізнес-адміністративній ділянці. Є членом Управи катедрі УПЦ Св. Володимира в Чикаго.

Донька Лариса успадкувала від батька мистецтво гри на бандурі, є членом катедрі Св. Андрія УПЦ в околиці Вашингтону, співає в церковному хорі і збагачує наші Фестивали та інші імпрези грою на бандурі, видала всій диск, який включає і її композиції. Її син Христофор довгі роки прислужує в Катедрі Св. Андрія.

На початку 70-тих років о. Сергій організував і керував Школою Кобзарства і Бандуристів в Нью-Йорку, випусники якої брали і беруть участь у багатьох концертах і фестивалях на загально-американському рівні, деякі є членами Капели бандуристів в Детройті. Він написав книгу "Тасмниця чару кобзи-бандури".

Прожили о. Сергій з дружиною 61 рік, останні 15 років він був прикутий до інвалідного візка. Вірна дружина доглядала його дуже сумлінно.

Сл. пам'яті Добродійка Юлія упокоїлася несподівано місяць перед отцем Сергієм - 11 лютого 2013 року... Нехай спочивають з Богом!

Спадщина о. Сергія Кіндзерявого-Пастухіва є багатогранною.

Найбільшим даром Божим він вважав дар проповідування. Він ніс слово Боже людям полум'яно, з повною самовідданістю, переконаний, що несе істину. Проповідував Українську Помісну Православну Церкву. Служив священиком у православних церквах Нью-Йорка, Юніондейлу, Глен-Спеу, Бріджпорті, штат Коннектікат. Скрізь рядом з ним була вірна дружина п/м Юлія, яка диригувала церковним хором і брала активну участь в житті парафії, де служив о. Сергій.

Глибоко патріотичною є його публіцистична спадщина. З 1960 року, майже до смерті систематично видавав "Бесіди з Друзями" та "Сіач" - це праці на релігійні теми, які друкувалися в "Свободі", в журналі "Бористен" в Дніпропетровську, в українському православному календарі-альманасі "Рідна Нива" в Канаді.

Його бесіди - це євшан-зілля, що пробуджує душі українських християн, зве їх від п'яних до світла Христоваго.

о. Сергій і пм. Юлія Кіндзерявий-Пастухів прожили разом під Божим Благословінням довге і бурхливе життя, наповнене висококультурним змістом. Вони не закопали своїх талантів, а віддали їх на службу Богові і Україні! Нехай спочивають в Бозі! Вічна Їм Пам'ять!

З матеріалів: "Нова Газета" #12, Березень 21, 2013р. "Громада" #1-2013 року і зі спогадів доньки Лариси.

Подала Оля МАТУЛА (Вашингтон, США.

Від редакції: У другому числі біжучого року в нашому бюлетені «НЦ-КП» у рубриці «З листів до редакції» був вміщений допис пані Ніни Колосовської з Канади. Готуючи його до друку було скорочено текст, котрий надіслав кореспондент. На думку пані Н. Колосовської

це призвело до спотворення змісту, окрім того до публікації вкралися деякі неточності. Ми приносимо вибачення нашій приятельці й дописувачці за недогляд. І аби виправити недолік вміщуємо без буд-яких корект її другий лист з приводу вищезгаданого.

• З НАШОЇ ПОШТИ

Шановна редакція! На при великий жаль мушу висловити своє розчарування і незадоволення в якій спосіб поміщений лист. Чому коректа була зроблена в такий ганебний спосіб? Не легко таке писати, але треба. Треба поправки і то не гайно, бо читаючи уривок мого листа до редакції не могла повірити, що його так змінили коректою.

- Перше, що завважила те, що Ви написали: «Володимир - (Банзлеве)?» у мене:

Володимир Базилевс і Ви то напевно добре знаєте, хоч тепер це можна запитати: чому церква називає далі Володимир, коли він прийняв хрещення ім'я Базилевс?

- Друге гірше: у Вас ... а завели чужу мову та жорстоко як Мазепа та Франко.

Так, як Ви написали, то виглядає, що я кажу, що і Мазепа і Франко насаджували своїм людям чужу мову! Який гримучий глум і ганьба кинута на таких рідних і величних мужів. У моєму ж листі написано: - а

завели чужу мову і жорстоко карали непокірних та проклинали таких, як Мазепа і Франко.

Виправте свою коректу як найскоріше з мого листа, бо то ганьбить журнал за таке писання, а Ви стараетесь про освідмлення людей духовно і життєво.

Може було би добре тоді трохи писати про зраду Мазепа та хоч маленькі уривки нашого славного «Каменяра» Франка з його праці про «Сотворення Світу». Це тема релігійна і тре-

ба, щоб задумувались над своєю долею. Ще теж є (хоч уже лиш копія) книга Велеса - чи Влеса - наша, можливо єдина найстаріша історія. Не треба і Біблію залишати, але добре, що читали від обгортки до обгортки і як наш Великий Тарас казав: «не пропускали ані титли ніже тої коми».

Має Україна своїх славних синів-героїв вартих пам'яті і шани, шануймо їх!

**З належною пошаною
Ніна КОЛОСОВСЬКА (Канада).**

ЗАХИСТИМО НАШУ ІСТОРІЮ!

Дізнався з преси, що тепер з шкільної програми в Україні вилучені постаті Бандери та Шухевича. Міністерство освіти через свого українофоба Д. Табачника «полегшило життя школярам» за допомогою вилучення постатей різних історичних періодів, проте з однаковим україноцентричним, героїчним, знаковим вмістом. «Табачнізація» добралася і до історичних явищ та понять. Так, із підручників вилучено формулювання: «перебіг першої війни радянської Росії з УНР», «друга радянсько-українська війна», «1 Листопада 1918 р. – «Листопадовий чин у Львові», «грудень 1919 – травень 1920 – Перший «Зимовий по-

хід» військ УНР», «листопад 1921 р. – Другий «Зимовий похід» військ УНР», «голод у південних губерніях УРСР». Міносвіти вирішило, що зайвими є цілі історичні пласти – такі як «перебіг подій національно-визвольної акції гетьмана І. Мазепи», «політика Російської імперії щодо України», «антикріпосницький рух у складі Російської імперії», «здобутки національного руху у складі Російської імперії», «піднесення національного життя на західноукраїнських землях», «діяльність австрійської та російської адміністрації у

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

Галичині», «русифікація», «політика русифікації», «розстріляне відродження». Ким і чим підлеглі Табачника замінили ці втрати у свідомості школярів – здогадатися не важко... Постає запитання, чи можемо ми терпіти таку війну з українською історичною правдою? Дорогі українці! Як один дайте рішучу відсіч цим духовним окупантам. У нас є своя правда і своя історія!

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ◆ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
- В Україну: 30-40 днів
- В Москву: 30-40 днів
- В Ст. Петербург: 35-45 днів
- Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:

В Україну: 3-5 робочих днів

В Москву: 5-7 робочих днів

- ◆ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ◆ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- ◆ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ◆ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

<p>У США</p> <p>Mr. V. Babanskyj, 74, Oakridge Lane Watchung, N.J. 07069, USA.</p>	<p>В Україні:</p> <p>Володимир Барна вул. Банкова, 2 01024, м. Київ тел. 066-62432-31</p>
---	--

Підписано до друку 31.07.2013 г. Формат 60/84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 1055.

ТОВ «Перша міська друкарня».
АДРЕСА:
вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна